

Vi får ikke noget, hvis ikke vi åbner munden

På en lille arbejdsplads som en efterskole har kost- og ernæringsfaglige typisk ikke en tillidsrepræsentant til at forhandle løn. Det gælder også Jette Kærvang, som har kæmpet for sin løn alene, men med god støtte fra sin fagforening.

For tre år siden fik køkkenleder *Jette Kærvang* et tilbud, hun ikke kunne sige nej til: et vikariat på Skovlund Efterskole ved Varde. Hun skulle lede skolens køkken med fire deltidsmedarbejdere, der laver mad til 120 elever. Men da skolens forstander efter jobsamtalen sender kontrakten, kan Jette Kærvang ikke skrive under.

- Han tilbød mig omkring 21.000 kr. inkl. 12 procent i pension, og min forventning lå på cirka 24-25.000, plus 15-18 procent i pension – jo noget af et spring. Så jeg tog ud til ham med kontrakten i hånden: "Vi skal tale om min løn", sagde jeg. "Nå!", svarede han. Han var en hård hund, en leder af den lidt gammeldags skole, husker Jette Kærvang. Hendes argument for en fyldigere lønningspose var ti års anciennitet som leder, men det godtog forstanderen ikke. Han forlangte, at anciennitet skulle være optjent 'på stedet'.

- Det gav jo ikke mening, det ville han aldrig kunne få, så jeg holdt fast. Min anciennitet og erfaring giver mig en ballast i jobbet, som kommer skolen til gode.

Gratis frokost gav ekstra i lønningsposen

Resultatet var, at Jette Kærvang gik fra forstanderens kontor med løftet om en ny kontrakt i mailboxen næste dag. Den kom – med en månedsløn på 25.500 kr. inkl. pension. Det, der løftede lønnen, var, at Jette Kærvang ikke længere skulle betale 4.000 kr. for den mad, hun spiser på skolen hver dag. Men pensionen var hun stadig ikke tilfreds med.

Efterskoleforeningen anbefalede 15 procent – 10 procent fra arbejdsgiveren og fem procent i egen andel, mens Kost & Ernæringsforbundet anbefalede 18. Så Jette Kærvang tog atter turen til forstanderens kontor. Denne gang var der dog lukket.

- "Vi har ikke overenskomst med Kost & Ernæringsforbundet, så *take it or leave it!*" lød hans svar, og jeg fornemmede, at jeg ikke skulle presse citronen mere.

Mere i pension

Herefter følger halvandet år uden sværdslag, men med stor uvished.

- Jeg var ansat i et 16 måneders vikariat, og selvom det var officielt, at den kollega, jeg vikarierede for, ikke kom tilbage, havde jeg ikke hørt, hvorvidt jeg kunne blive. En dag siger jeg lidt for sjov til en tillidsrepræsentant for lærerne, at jeg hellere må søge en stilling, jeg har set. Den besked havner hos forstanderen, som fluks beder mig stille på hans kontor! Samtalen ender med en mundtlig aftale om, at Jette Kærvang kan blive. Først nogle måneder senere får hun pludselig en ny kontrakt på samme løn, men med 17 procent i pension.

- Han forventede, at jeg bare skrev kontrakten under, men jeg ville først have den forbi Kost & Ernæringsforbundet. Forbundets øjne på sagen rustede Jette Kærvang til endnu en forhandling, hvor det lykkes at komme et løntrin op.

God hjælp undervejs

Jette Kærvang er stadig ansat på Skovlund Efterskole, men under en ny forstander. Hun har endnu ikke genforhandlet

sin kontrakt, men har flere gange været i kontakt med Kost & Ernæringsforbundet.

- I første omgang talte jeg med en faglig konsulent om, hvad jeg var 'værd' i løn. I anden runde fik jeg råd om visse punkter i kontrakten, f.eks. at få en tidsfrist for genforhandling. Men det ville den tidligere forstander ikke skrive ind. Til februar går Jette Kærvang på barsel med sit første barn, og håber, hun kan genforhandle sin kontrakt, når hun vender tilbage. Forløbet har lært køkkenlederen, at man er nødt til at råbe op og holde fast, hvis man vil opnå resultater, når man er på en lille arbejdsplads.

- Vi har ingen til at forhandle for os, så vi er nødt til selv at åbne munden for at få den rette løn. Men jeg har været glad for at kunne sige: "Det spørger jeg lige Kost & Ernæringsforbundet om". Jeg havde erfaring for, at her var hjælp at hente fra en tidligere arbejdsplads, hvor forbundet kørte en sag for mig. Så i bund og grund føler jeg, at jeg har fået den hjælp, jeg har haft brug for og krav på. Nogle gang kan man måske tænke: Hvad får jeg egentlig for mine penge? Men et medlemskab er både en sikkerhed, hvis man havner i et lortejob og får brug for hjælp, og en slags forsikring - man kun kan håbe på, man aldrig får brug for. Desuden er der masser af god viden og vejledning at hente. Det har jeg f.eks. haft glæde af nu i forbindelse med min barsel. Og det er det, jeg betaler for.